

tak jak to dneska zbilancovat??? Hm...Chtěla bych si myslet, že se nám zlepšuje malinko ta chůze na vodítku. Ač Tali předtím neměla možnost se projít, jako minule a šly jsme rovnou na tramvaj, tak cesta k ní byla moc pěkná, bez přetahování, jen s hlasovou navigací. Tramvaj jela hned, ani jsme nestihly nasadit košík a už jsme nastupovaly. Odpadky, který v úterý Talimůru tak lákaly. jsme hezky s domluvou přešly a huply do dopravního prostředku. Tali se chovala moc hezky, sedla si, byla klidná, nechala si nasadit košíček a už jsme fičely. Stejně jako poprvé jsme vystoupily o zastávku dřív, aby se mohla projít. Tam jsme měly pravda trošku potíže, ale beru to, byl tam provoz aut, ona za sebou měla tu jízdu tramvají a potřebovala se z toho dostat pryč. Ale dohodly jsme se. A!!

Tady jí musím pochválit - loukou, kterou jsme šly, jsme šly velmi civilizovaně. Byla močikovní, močikovní. Pak ovšem nastal krapítek takový jako dramatický zádrhelíček. Jeeenom ale malilinkatýýý, fakt malilinkatý....neboť selhala technika. Tali ani nevyrážela, ani netahala, když se to stalo, ale prostě najednou se karabina z postroje vyvlíkla. Akorát, když jsme byly na úrovni paní s bulloidním pesanem. Tma, kousek od nás velmi frekventovaná Plzeňská a bull pesan, ke kterému obratem zamířila. Není blbá, takovýhle situace zjistí velmi rychle a pochopitelně je využije. A... rozbalí to do plnejch. Krve by se ve mě nedořezal z té kombinace, co nám vznikla. Každopádně jsem udržela nerva na uzdě a celou dobu, co ta krůta flekatá lítala jak urvanej vagon po nádraží ji volala velmi pozitivním a milým hlasem. Bull pesan byl našťestí psí kluk a rozumný. A k mému štěstí i spolupracující, páč na takovou nánou rozhodně nebyl zvědavej, ale protože je gentleman, vysvětlil jí to poměrně taktně. Což jí bylo ovšem šumák □ □ . Ale mně to dalo šanci jí k sobě dostat. Naštěstí jí nenapadlo té situace využít dál a nechala se po chvílce přivolat. Paní jsem mezitím stihla dát informace, že je to fena, blbá jak vantroky a že mi vypověděla službu karabina a nejedná se o kynologickou demenci. Bylo vidno i v té tmě, že když jsme přicházely, stáhla si pesana od házení balonků k noze. Takže bych chápala, kdyby Tali vyvolala svým chováním nějakou blbou situaci a vina by byla na mé straně, že by mě namlela do nudlí. Šťastně jsem vydejchávala to, že se Tali nechala přivolat, nevlítna na silnici, pes z ní neudělal puzzle a vůbec to dobře dopadlo.

Naštěstí se to vyřešilo dobře, paní byla v pohodě a já si pro jistotu to blbý vodítko pojistila omotáním přes postroj. Čekal nás totiž přechod oný frekventovaný Plzeňský a kdyby se tam zjančila a stalo se to znovu, nebyla by to legrace. Ale byla vzorovaná, až do konce louky nenapla vůbec vodítko, cestou k silnici při míjení dvou pejsků se sama zaměřila na mou

maličkost a Plzeňskou jsme přešly, jak dva profíci. Trochu jsem pak musela brzdit její natěšení na cvičák, ale!! Aaaaale!!

Když jsme došly k brance, čekala na nás stezka odvahy!! No odvahy ne, ale slušného chování. Kousek za brankou byl totiž uvázaný pes, který štěkal jak o život, skončila hodina agi a lidi se psy mířili k brance, kterou jsme procházeli. Poprosila jsem je, ať nám dají možnost civilizovaně projít a oni se zastavili a o kousek ustoupili. Paráda. Tali proťapala štěkavýho pesana, i skupinku agilíťáků a došly jsme na konec cvičáku, kde nás už čekala trenérka a další cvičící. Byla sice tma, ale svítilo se reflektorem a protože nepršelo, byli jsme pro ten den venku. Což jsem ráda, potřebuju trénovat co nejvíc venku. Teda potřebujeme ☐ .

Po úvodu dostali pesani volno a mě začala dřina ☐ . Cvičák je v lesíku. V lesíku jsou zvířátka a některý dost jako voprsklý, srnky si tam občas zajdou.... takže napachováno. Cvičák není přírody prostý. Jsou tam stromy, které sami tvoří lesík. Různý zákoutí vzrostlý keře a taky díry v plotě ☐ ☐ . Tali se urvala jak ten vagonek a já se dala do práce. Do neradostný práce teda. Leč budiž mi útěchou, že marnost přivolání tkvěla hlavně v tom, že to potrhadlo potřebovalo kadit. Což u ní vyvolává zase potřebu proudit, proudit, pochopitelně nevnímat a pak se konečně někde v ústraní vyprázdnit. Když se jí to povedlo, tak se kupodivu prozatím nerozeběhla do dálav a tmavých končin rozlehlého cvičákového pozemku, ale pak se přivolat i nechala.

A my se mohly pustit do práce. 90% času se mi dařilo mít ji na příjmu a cvičit. Není to zatím nějak učesaný cvičení, je pohrkaná a zbrklá, ale důležitý je , že chce. Jsme taky dohodnutý s výcvikářkou, že si jedu svoje a mám trochu jiný požadavky, než ostatní. Ale ten základ jedem s ostatníma a docela se i daří. Trochu jsme měly potíží s tím, že nás spolucvičící bígl se rozštěkal. To se k němu Tali bohužel musela přidat a mě zas čekala šichta ji na sebe natáhnout a utišit. Vždycky když se mi to povedlo, rozštěkal se některý z agilíťáků v hale vedle nás..... Stáhla jsem nás stranou, uklidnila ji a vrátila se k ostatním. Nakonec se nám to podařilo a Tali už neštěkala ani, když štěkal naopak zase bígl.

Já mám vždycky hroznou radost, když ona se chytí na tu komunikaci, když je vidět, že ji to samotnou baví, že to neneguje. A když ji něco zaujme na zemi, nebo v temném koutě cvičáku, můžu ji na sebe natáhnout hlasem, tichým zamlaskáním, tichoulinkým písknutím....

to je moc fajn. Jestli jsme teda v něčem byly tentokrát nejlepší, tak to bylo.... VOLNO ☐ ☐ . Tak to nám opravdu potíží nedělá. Ale!! Vybavuje se mi teď jeden moment... psi mají volno, Talimůra se rozjede a míří do agilitní haly. Moc fajn představa, jak tam lítá, válcuje ty malý štěkavce, poráží překážky a není k zastavení. Nebyl čas ani na to, aby se mi z té představy vorosilo čelo. Houkla jsem, že DOST A UŽ SAKRA! . Předklonila jsem se a gestem rukou si ji natáhla k sobě. A mohla ji moc odměnit a pochválit. Pochval bylo za tu hodinu hodně, stejně jako dobrůtek, který jsme si musely dvakrát doplnit z baťůžku, jakou jsme měly spotřebu.

V podstatě zazlobení jako takový přišlo až po hodině, kdy jsme dali pesanům zase volno, ať si zaběhají spolu a Tali-dement-válcovna se rozjela a hrozilo, že ze všech pejsků vyrobí plakát. Jak už svého času zvládala to, že jsem řekla DOST a KLID a dokázala jí to zatrhnout, tak teď nikoliv. Mozek zatemněn neovladatelným řáděním. Naštěstí se nachomýtla k majitelce zlařandy, ta po ní hrábla a povedlo se jí drapnout. A tím jsme selanku rozpustili, páč nikdo si nechce hrát s válcovnou plechů, že jo.

Zase hezkou chůzí jsme došly na tramvaj, nalodily se do docela nacpaný tramvaje, což je kapek komplikovaný, protože s ní pak všude překážíme a jely jsme dom. Pěkně jsme se prošly ještě pohodovou chůzí od tramvaje, já jsem ji doma předala páníčkovi a vyběhli jsme si na chvíli s Rumíčkem. Aby měl taky trochu toho cvičeního. Nějaký ty obíhačky, nějaký ty řapíčky, chůze u nohy, přivoláníčko a tak jako podobně. Rumíček je profík, takže to švihal jak pan Baťa ty cvičky. Jen si samou horlivostí málem vyrazil zuby. O schod. Chtěla jsem po něm právě ty "Řapíčky" na schodech. On se rozeběhl, že je tam radostně dá, jenže se rozeběhl až moc radostně a když ty svoje tlapky položil na spodní schod, nezastavilo to a jel dál. A protože ty schody jsou díratý, projel krz, nožičkama skončil zas na trávníku a tlamajnou na druhým schodě.

Ne, nesmála jsem se mu, nejsem tak škodolibá. Každopádně nechtěl ztratit glanc, takže poté co mu chvíli trvalo, než zjistil, co že se to stalo s jeho světem a proč je zašprcnut mezi schodnicema, se vysoukal ven a šel nutně občůrat ten trs vedle schodů ☐ ☐ . Aby si mohl napravit reputaci, šly jsme dělat ty "Řapíčky" o kousek dál, na kanál. Po řapíčkách, jsme si stříhli pivota, podružili se svetřicí, která stejně jako vždycky tvrdila, že jí doma nepodrbou a pak už jsme zamířili domů.

No bylo to nadupaný odpoledne a podvečír, vám teda řeknu.